

Schrijfster Monika Sauwer

ZIJ debuteerde in 1977 met de verhalenbundel *Mooie Boel*. Vorig jaar verscheen een tweede verhalenbundel, *Koude Kermis*, die min of meer als een voortzetting van het eerste boek kan worden beschouwd, al is het maar doordat de vrouwelijke hoofdpersoon uit de meeste verhalen hetzelfde „alter ego” van de schrijfster is.

Behalve deze twee boeken schreef Monika Sauwer „Wilberts Lunchpakket”, een kinderboek dat ook voor volwassenen zeer de moeite is: melige, mopperige en soms filosofische monologen en dialogen van onbestemde dieren, getekend door de schrijfster. Eveneens van haar hand het kinderboek „asilok Dok op vrije voeten.”

Verder werkt Monika Sauwer regelmatig voor de VPRO-radio. Voor deze omroep schreef ze onder andere de hoorspelserie *Piet Ponskaart* en maakte ze bijdragen voor programma's als *Permanent Wave*. Monika is 37 jaar.

„Mensen willen toch bloed aan de paal zien”

AMSTERDAM laat zich niet van haar beste kant zien, de zondagmiddag dat ik Monika Sauwer opzoek om te praten over haar laatste boek, 'Koude Kermis'. Wanneer ik de hoek van het Sarphatipark omsla word ik gegeseld door storm en regen.

Eenmaal binnen bij de schrijfster gaat het gesprek aanvankelijk over katten en hun ziektes. Monika's kat Tigger, een mooie Cyperse dame op leeftijd, is erg ziek geweest maar nu weer op de been. Vervolgens hebben we het al snel over het onderwerp waar ik voor gekomen ben: de schrijfster zelf en haar werk.

— *Je verhalen maken de indruk dat ze tamelijk dicht bij je eigen wereld liggen.*

„Ja, want ik heb maar een wereld. Dat is mijn binnen- en mijn buitenwereld. Alles wat ik in mijn bestaantje zoal tot me neem en de dingen waar ik over denk”.

„Het wordt me wel eens verweten dat ik schrijf over 'modern vrouwenleed'. Dan denk ik, mijn god, mag dat niet meer? Ben ik soms een vrouw uit de 16e eeuw of zo? Ik leef nu, en ik ben toevallig een vrouw”.

door Inge van den Blink

— *We hoeven van jou geen boek te verwachten met een manlijke hoofdpersoon.*

„Nou, als je me uitdaagt. Maar het staat niet op mijn lijstje. Ik bedoel, ik ga me toch ook niet indenken dat ik Napoleon ben. Interesseert me niet. Ik ben niet feministisch, maar het interesseert me wel hoe vrouwen over de wereld denken. Dus laat ik me daar nou maar een beetje bij houden, voorlopig”.

— *Heb je altijd in Amsterdam gewoond?*

„Nee hoor, tot mijn achttiende heb ik in Bussum gewoond, daarna heb ik drie jaar psychologie gedaan. Toen ben ik van de ene dag op de andere naar de Rietveldacademie gegaan, en daar ben ik vier jaar op geweest”.

— *Heb je die afgemaakt?*

„Nee, ik wilde geen examen halen, dat vond ik onzin. Ik heb ook geen rij-examen gedaan. Ik dacht na mijn mid-

delbare school, die ik heel goed heb afgemaakt: nu haal ik nooit meer een examen”.

— *Uit tegenzin?*

„Wellicht”.

— *Maar wat maakt het eigenlijk uit, examen doen?*

„Ja, dat zal wel een trauma zijn. Ik heb iets te goed eindexamen gedaan, gymnasium alpha. Ik had twee tieners of zoiets, volstrekt belachelijk. Ik wist niets van Nederlands, toch kreeg ik een tien. Ook niets van geschiedenis, dat heb ik de laatste drie weken in mijn kop gestampt: ook een tien”.

„Ik dacht waarschijnlijk 'eens maar nooit weer'. Ik wilde niet meer een succesvol kind zijn. Ik was de oudste in ons gezin en ik had altijd mijn ouders bevredigd met prachtige cijfers. Toen ik klein was dacht ik altijd: volwassen worden is heel leuk. Zo laat naar bed als je wilt, enzovoort. Misschien heb ik dat na mijn middelbare school een beetje kinderlijk doorgevoerd door nooit meer examen te willen doen”.

— *Je hebt ook nooit een vaste baan gehad?*

„Nee, ik heb moeten leren om mijn eigen baan te maken. Dat heb ik op tientallen verschillende manieren gedaan. Ik mag me gelukkig prijzen: ●